

Đi qua những ngày mưa

Nhưng cô ấy không đi, cứ đứng bất động như thế. Cô ấy khóc. Nghẹn ngào, nước mắt.

Đi qua những ngày mưa.

Ngỡ khung trời lấm lem màu kỷ niệm

Có ai còn nhớ được điều gì

Lúc buồn tàn, hương sắc hóa thành không

Ta gửi yêu thương cho em.

Dẫu muộn phiền cũng chỉ là hoài vọng không tên.

Trôi qua kẽ tay vụt mất...

Thành phố nhỏ ở mình bên cạnh biển, quanh năm rì rào những nỗi buồn không của riêng ai. Ngày trước, thành phố còn trẻ dại, những đứa con sinh ra, lớn lên rồi bỏ đi biệt không về. Những người chuyển đến đa phần là sung túc giàu có, muốn tìm một khoảnh khắc an bình. Họ xây dọc bờ biển một loạt biệt thự màu trắng giống nhau. Thành phố đón những cư dân mới, những người sống biệt lập trong thế giới của mình. Thành phố vẫn trẻ nhưng hắt hiu, quạnh quẽ.

Đã một tháng nay, căn nhà số hai mươi bảy sáng đèn liên tục. Dạo trước, căn nhà chỉ rộn rã tiếng người vào mùa hè. Chủ nhân của căn biệt thự là một gia đình có ba người, cô con gái xinh xắn, nụ cười khanh khách, giòn tan. Những mùa hè vàng rực rỡ, cả ba người thường khoác tay nhau đi dạo trên bãi biển. Họ nói cười, đùa nghịch. Những âm thanh trong trẻo giòn tan hơn cả sóng.

Cô con gái đấy chính là tôi. Và cái thế giới còn ấm hơn cả nắng đấy đã không còn lại gì. Tôi như một người mất phương hướng đang trốn chạy nhưng lại không thể hình dung rõ mình đang trốn chạy ai hay cái gì. Khi quyết định ra đi, nơi đầu tiên và duy nhất mà tôi kịp nghĩ đến chính là nơi này, một nơi không ai biết đến mình và cũng không ai bận tâm đến mình.

Khi bỏ đi với một trái tim nặng trĩu, tôi đã sợ hãi đến không dám ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ biết cầm cúi bước đi thật vội vã. Tôi sợ chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt anh, nụ cười của anh, bản thân sẽ lại mất hết lý trí mà buông xuôi mọi chuyện. Điều đáng thương nhất có lẽ là khi bạn vô tình yêu ai đó nhưng cùng lúc lại biết chắc rằng ngắm nhìn người đó là tất cả những gì bạn có thể làm được vì người ta sẽ không bao giờ thuộc về mình.

Cô ấy thật sự cô đơn. Giống như tôi. Những buổi chiều tà, khi đứng nhìn mặt trời buồn bã trốn mình ở đường chân trời, tôi lại nhìn thấy cô ấy đi ra từ ngôi biệt thự bên cạnh, lầm lũi tiến đến mỏm đá chênh vênh, hờ hững ra biển rồi ngồi ở đó thật lâu. Đã một tháng nay, ngày nào cô ấy cũng xuất hiện đều đặn như thế một mình. Cô ấy không cười, cũng không khóc, không hát, cũng không độc thoại... Sự yên lặng đều đặn ấy thôi thúc tôi bước ra khỏi nhà, và tiến đến gần cô ấy.

Hôm ấy, mưa phùn trên biển. Lúc nhìn thấy cô ấy ngồi bất động dưới mưa như thế, tôi đã không làm chủ được mình. Tôi mở cửa, tiến về phía mỏm đá với cây dù trong tay.

- Em ướt hết rồi!

Đến khi có thể nhìn thẳng vào mắt cô ấy, thấy cô ấy mỉm cười thật hiền từ nói lời cảm ơn nhẹ như gió thoảng, tôi mới hoàn toàn tin rằng, con người ai cũng nên tin vào số phận đã an bài một ai đó hay một điều gì đó bất ngờ cho riêng mình.

Tôi cứ đứng bất động như thế trong lúc che mưa cho cô ấy.

- Anh cũng sống ở gần đây à? – Cô ấy hỏi.

- Anh sống ở gần nhà em.

- Sao anh biết em sống ở đâu?

- Từ cửa sổ nhà anh, chiều nào cũng thấy em đi ra đây.

- Vậy chiều nào anh cũng ra cửa sổ à?

- Trước đây thì thỉnh thoảng nhưng dạo gần đây thì hằng ngày.

- À, vâng.

Chúng tôi lại im lặng. Chỉ có tiếng sóng biển rì rầm đáp lại. Trời vẫn tiếp tục mưa lâm lâm không ngớt khiến bầu trời nhanh chóng chuyển sang màu xám xịt. Rồi cô ấy chống tay đứng lên.

- Em về nhà đây. – Cô ấy nói.

- Để anh đưa em về.

- Cảm ơn anh.

Cô ấy loạng choạng khi bước xuống khỏi mòm đá, những ngón tay gầy gầy khẽ bám lấy bờ vai tôi bối rối. Chúng tôi bước đi cạnh nhau về hướng những căn biệt thự đã bắt đầu sáng đèn, cứ tiếp tục lặng lẽ như thế cho đến khi cô ấy dừng trước cửa nhà.

- Em đến rồi. Cảm ơn anh nhiều!

- Em nhớ uống một cốc nước ấm rồi chui vào chăn một lúc nhé!

- Vâng.

Tôi đợi cô ấy quay đi rồi mới cất bước về nhà mình. Nhưng cô ấy không đi, cứ đứng bất động như thế. Cô ấy khóc. Nghẹn ngào, nước mắt.

Tôi, trong phút chốc, bỗng giống như một cậu con trai trẻ dại, hoàn toàn lúng túng và nhói lòng khi nhìn thấy bờ vai mảnh mai trước mặt run lên. Tôi buông rơi cây dù, tiến đến gần, ngượng ngùng đưa tay lên vỗ vỗ vai cô ấy.

- Em có muốn uống trà không? Anh pha cho em một cốc nhé!

Cô ấy vẫn không trả lời, chỉ khóc, khiến tôi càng bối rối. Tôi không biết nói gì hơn, tiếp tục vỗ vỗ vai cô ấy an ủi.

Bầu trời lóe lên một tia chớp. Cô ấy cúi xuống nhặt cây dù lên đưa cho tôi,

lau nước mắt và mỉm cười.

- Xin lỗi anh, em đã làm anh khó xử.

- Không sao. Em có thấy dễ chịu hơn chút nào không?

Cô ấy lại cười. Buồn bã đến độ tôi đã không còn nhớ nổi tại sao mình lại sống ở đây một mình, tại sao mình cô đơn đến vậy.

- Hôm khác em mời anh uống trà nhé! Hôm nay em không được tốt cho lắm.

Rồi cô ấy quay đi. Hao gầy.

- Em nhớ ăn gì đi nhé! – Tôi nói với theo.

Cô ấy dừng lại. Những ngón chân trần bấu nhẹ vào cát. Bờ vai lại rung lên nhè nhẹ. Tôi biết cô ấy lại khóc. Tôi bước lên một bước định ôm cô ấy vào lòng thì đột nhiên cô ấy quay lại.

- Em tên là Lê Na. Hẹn gặp lại anh!

Khi bạn không còn nhớ được gì thì cuộc sống lại sắp đặt cho bạn hết điều ngọt ngào này đến điều ngọt ngào khác. Sự ân cần của K, sự quan tâm của K, những lời nói dịu dàng của anh khiến tôi nhớ Adrien đến điên dại. Tôi biết K có những nỗi niềm của riêng mình nên một người như anh mới sống đơn độc trong một thành phố không ai biết tên cùng những buổi chiều tà ngấm hoàng hôn từ khung cửa sổ tầng thượng. Nhưng ở bên tôi, K luôn sẵn sàng gánh vác một phần nỗi buồn của tôi và chia sẻ với tôi mọi chuyện.

K là một luật sư thành đạt, con trai duy nhất trong một gia đình danh giá. Anh hầu như không thiếu gì trong cuộc sống của mình cho đến ngày anh hay tin mình mắc bệnh hiểm nghèo. Anh buông tay trước mọi thứ và dọn về sống một mình trong căn biệt thự bên cạnh nhà tôi. K chưa từng yêu ai say đắm bao giờ. Anh kể cuộc sống đầy đủ và một sự nghiệp rực rỡ khiến xung quanh anh lúc nào cũng có biết bao cô gái xinh đẹp sẵn sàng đợi chờ. Anh đi chơi với họ, ái ân với họ, đùa giỡn với họ nhưng chưa bao giờ muốn thật lòng với ai. Mọi quan hệ nào đi qua rồi cũng trở nên vô vị và nhạt nhẽo. Tình yêu là thứ mà từ rất rất lâu rồi anh không còn nhớ nữa.

K đưa tôi ra đảo bằng ca nô. Anh tự tay gói sushi cho cả hai đứa. K neo thuyền khéo léo như một ngư dân thành thục. Đi bên cạnh anh, tôi có cảm giác an tâm đến kỳ lạ. Nước biển trong vắt và mát lạnh. K đưa tôi ra bãi xa, chỉ cho tôi xem những con cá nhiều màu hồn nhiên bơi lội. Rồi K đưa tôi lên đồi, từ trên cao ngắm nhìn thành phố về đêm lung linh rực rỡ. Trong tất cả những lần anh đưa tôi đi chơi như thế, K chưa bao giờ than vãn về bản thân mình, anh xem nó nhẹ nhàng như một cuộc chơi. Anh chấp nhận nó như một điều hiển nhiên, vốn dĩ nó phải thế.

Có một hôm trời lại mưa lâm râm trên biển, tôi ngồi rất gần K ở mỏm đá lần đầu tiên anh xuất hiện và che dù cho tôi. Tôi kể cho K nghe về Adrien. K im lặng thật lâu rồi nói: “Em thật là khờ dại.”

K tựa vào vai tôi.

Biển chênh chao và thênh thang trước mặt. Ai cũng muốn cuộc đời thật đơn giản, lúc buồn đau có thể gói ghém thành lời, đem nhét vào một cái hộp và quăng xa ra biển. Vì lòng biển bao la quá nên lúc nào cũng có đủ bao dung mà cuốn trôi hết thấy đi xa. Sau một đợt sóng là hân hoan trở lại, sau một ngày mưa là lại háo hức rạng ngời.

K vẫn dựa vào vai tôi.

- Anh có mệt không? Hay anh về nhà nghỉ nhé!

K vẫn không nói gì, hai mắt nhắm chặt bất động. Anh khiến tôi bắt đầu lo lắng, nắm lấy tay anh lắc mạnh

- K ơi, anh làm sao thế? – Giọng tôi đã bắt đầu nghẹn ngào.

Đến lúc này anh mới từ từ mở mắt ra. Tôi thở phào thành tiếng.

- Anh không sao, ngốc quá! – Anh bóp nhẹ tay tôi rồi ngồi thẳng dậy, mắt nhìn xa xăm ra biển. – Nhưng anh chỉ mong khi phải ngủ luôn có thể tựa vào vai em thanh thản như thế này, sẽ không phải cảm thấy đau đớn hay mất mát gì cả, hoàn toàn không phải sợ hãi và luyến tiếc điều gì.

Tôi ôm chặt lấy K, nước mắt rơi trên vai anh. Tôi không thích, không thích

một chút nào cảm giác nắm chặt tay ai đó trong tay mình mà trong lòng thì biết rõ mình sẽ mất đi người ta bất cứ lúc nào. K xoa đầu tôi như vỗ về một đứa trẻ:

- Em quay về nhà đi. Phải gặp lại Adrien, và phải biết yêu quý thế giới của em chứ! Cho dù một buổi sáng nào đó tỉnh dậy, em có thể không còn nhớ được rõ điều gì nhưng tình yêu mà cả em, cả Adrien đã và sẽ trải qua cùng nhau mới là điều quan trọng nhất.

Tôi vẫn ôm chặt lấy K. Không phải ai cũng may mắn có được cảm giác như tôi lúc này. Nghĩa là ngồi đối diện với một người mà cảm thấy như được ngồi trước biển, thấy người đó có đủ bao dung và rộng lượng mà ôm ấp hết nỗi buồn của chính mình. Sau một cái nắm tay là trong lòng có thể nhẹ bằng thương yêu.

Ngày hôm sau, K đã không còn ở thành phố nữa. Anh để một bó hướng dương rực rỡ trước cửa nhà tôi rồi biến mất. Tôi đi tìm anh khắp những nơi mà chúng tôi đã đi qua nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào. Căn nhà không còn sáng đèn và tiếng piano quen thuộc vọng ra từ tầng hai. K đã đi rồi.

Tôi thất thểu quay về, bần thần nhìn ra biển. Vùng trời trước mặt thật trơ trọi và hoang vắng. Đột nhiên chuông cửa reo. Tôi thấy trong lòng rạng rỡ. Hay là K đã quay về, đúng rồi, anh đã quay về, anh chỉ đi đâu đó để mua thứ gì mà thôi. Tôi chạy như bay ra cửa.

Cánh cổng trắng mở ra. Đằng sau nó là Adrien cao lớn.

- Lê Na. Anh đã nhớ em biết bao!

Đi qua những ngày mưa để biết bầu trời còn có những ngày thật đẹp.